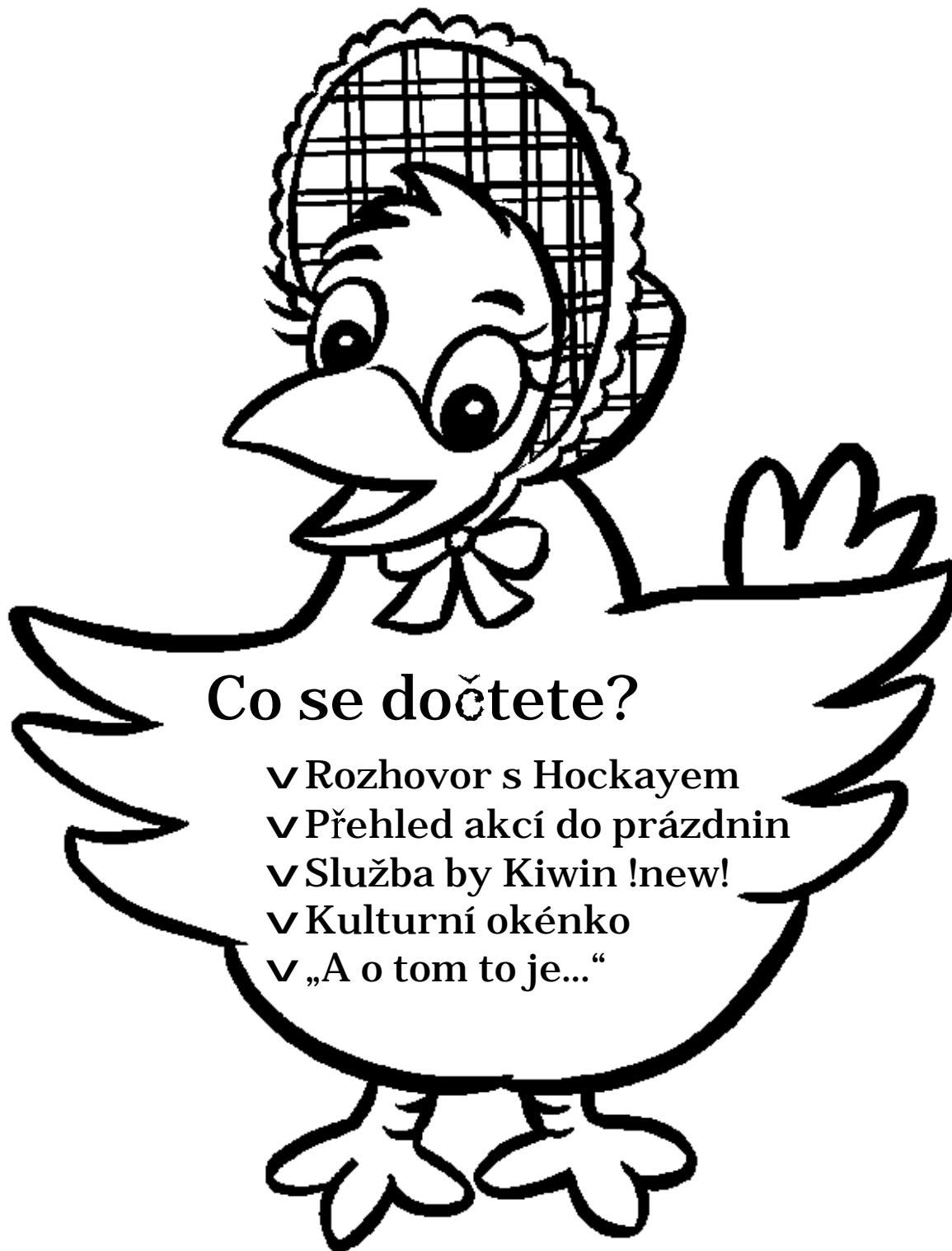

Pro celou rodinu!

Duben 06. vydání 5.

Vestiigo

www.rover.webz.cz

Co se dočtete?

- ✓ Rozhovor s Hockayem
- ✓ Přehled akcí do prázdnin
- ✓ Služba by Kiwin !new!
- ✓ Kulturní okénko
- ✓ „A o tom to je...“

Obsah

Úvodník	2
Za dveřmi...	2
Rozhovor s Hockayem	3,4
Udalo se...	4
Služba Adopce	4
Příběh člověka z ulice	5,6
Kulturní okénko	6
„A o tom to je...“	7,8
Sudoku	8

Úvodník

Vážené roverstvo.

Nadešel duben a venku je teplo. Blíží se nám prázdniny. To je pozitivní. Toto číslo má sice méně rubrik než obvykle. Nicméně bych chtěl velmi poděkovat všem, kdo přispěli, za mimořádně silné příspěvky. Chtěl bych tímto ocenit jejich práci pro časopis, jemuž obětujeme všichni spoustu času. Pouze díky tomu můžeš i ty držet v ruce další vydání časopisu.

Pokud nevíš, kdy je jaká akce Vestiga, stačí si přečíst Za dveřmi a hned budeš v obraze.

Protože je už po velikonocích, vyhnul jsem se tímto nutností přát vám veselých velikonoc. Tak alespoň přeji, ať se vám časopis líbí...

PS. Povodně ustaly, ale ptačí chřipka se šíří dál a jsme tak nepřímě ohroženi jejím výskytem J

Sid

Editorial

Vestigo, časopis roverek a roverů 16. střediska Brno. Ročník druhý, číslo páté.

Šéfredaktor, grafika, tisk:
Sid

Redakce:
Chem, Kiwin, Arwen, Watutka, Melian, Unkas

Vyšlo v nákladu 40 výtisků.
Poznámka: příspěvky neprošly jazykovou ani jinou korekturou :)

Podpora časopisu: <http://sid.nazory.cz/dokumenty.html>

Zvláštní poděkování patří Padovi, díky němuž toto číslo mohlo vyjít.

© Vestigo All rights reserved

Za dveřmi...

Brigády na tábořišti

Jsou tři termíny brigád na tábořišti:

13.5.2006 - Sobota

27.5.2006 – Sobota

10.6.2006 – Sobota

Bylo by vhodné zúčastnit se podle možností alespoň jedné z nich.

Bližší info a zapisovačku lze očekávat na nástěnce Vestiga.

RPG hra

RPG akce se uskuteční **19.-21.května**

Bližší informace budou na nástěnce.

Roverský puťák Vestigo

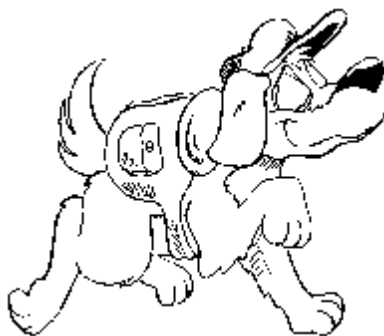
ü zapomenutá krajina Bílých Karpat

Proběhne **28.8. až 2.9.2006** (Po-So)

Prožijeme společné zážitky, navštívíme zajímavá místa, projdeme zapomenutou krajinou Bílých Karpat, oslavíme II. narozeniny Vestiga.

A to zdaleka není všechno!

Pokud s námi chceš putovat na roverském puťáku, tak neváhej a zapiš se na nástěnce Vestiga.

Bližší informace budou zveřejněny v příštím vydání Vestiga, objeví se i na nástěnce a budou rozeslány emailem.

Tématické Večery

Rozpis termínů pátečních tématických večerů do koce školního roku 2005/2006:

28.4.	12.5.	26.5.	9.6.	23.6.
-------	-------	-------	------	-------

Jeden z večerů bude pravděpodobně věnován debatě s otcem Janem Pacnerem na téma Šifra mistra Leonarda. Vše je zatím pouze v jednání. Aktuality o tématických večerech budou rozesílány průběžně rovermailem.

Další tématické večery budou až v novém školním roce.

Sid

Rozhovor

Rozhovor s Hockayem

Text: Chem, Foto: Sid

Konečně se mi podařilo udělat rozhovor s jedním z oldskautů a činovníků našeho střediska. O tomto rozhovoru jsem uvažoval již velmi dlouho. Bohužel se nám zatím nedařilo skloubit naše časové plány a tudíž se rozhovor ocitl až na stránkách tohoto časopisu. Dva dny před rozhovorem jsme se potkali na ulici a já jsem se již s jakousi rutinou zmínil o tom, jestli by nechtěl se mnou podstoupit rozhovor do kmenového časopisu. Po krátké debatě na téma pravopisných chyb v časopise se leckdy vyskytujících jsme se domluvili, že pokud bude po střediskové radě čas, rozhovor se uskuteční. Ještě v té chvíli jsem moc nevěřil, že rozhovor v tomto časopise bude, jelikož střediskové rady trvají do nočních hodin. Ale měl jsem štěstí a rada proběhla docela rychle. Proto se nyní můžete pustit do čtení rozhovoru s instruktorem lesních škol pro vůdce oddílů, instruktorských lesních škol, bývalým výchovným zpravodajem střediska, tvůrcem krásných upomínek z kůže na mnohé akce, členem Svojsíkova oddílu, oldskautem a rybářem – Karlem Procházkou – Hockayem.

Kdy a za jakých okolností Tě napadlo vstoupit do skautu?

Bylo to mezi 24. a 28. dubnem 1945. Byl jsem pozván do 32. oddílu v Židenicích. Koncem války jsem tvrdě zažil nálety a frontu. V té době padla ode mne třikrát bomba ve vzdálenosti do patnácti metrů. Přežili jsme. Byla to náhoda? Věřím, že ne. Ale to je jiná otázka. Mezi 24. a 28. dubnem jsme byli ráno v kostele na mši v již osvobozeném Brně. Mše v klidu skončila a začala v nedalekém palpostu střelba z katuší. To ruská armáda vedla střelbu na Bílovice, které byly ještě obsazeny německou armádou. Velmi jsem se tehdy bál. Mezi lidmi v kostele byl i tehdejší vůdce 32. oddílu, ujal se mne do doby

než odstřelování přestalo a pozval mne abych přišel mezi skauty. A 30. dubna, tedy ještě před koncem války, byl 32. oddíl skautů v Židenicích obnoven. Já byl při tom a tím to začalo.

Jak tehdy vypadaly akce, co bylo oproti dnešku jiné?

Nu, schůzky byly přibližně podobné, skoro bych řekl, že téměř shodné, rozšířil se druh her. Výpravy byly ale daleko častější. Chodili jsme téměř každý týden. Dokonce i když byl mráz mínus dvacet stupňů, šli jsme na výpravu na přehradu a tam jsme hráli fotbal s kusem ledu. Byl jsem v družině Vlků. První tábor jsem zažil, když mi bylo 14. Bylo to v roce 1946. Máme z tohoto tábora i natočený film. Rozdíl oproti dnešním táborům byl v tom, že jsme dojeli na prázdnou louku na nákladáku a celý tábor jsme si vystavěli vlastníma rukama. Nespali jsme na žádných molitanech, nýbrž na slamnících a jelo se na celý měsíc, ne jen na 14 dní, jako je tomu dnes. Na táboře byl vždy vzorný pořádek. Jak je tomu dnes? Když se tábor boural, muselo se vše vyčistit od hřebíků a místní lidé si vzali krajinky na topení. Nakonec jednu zajímavost – dosud jsem dost pravidelně v kontaktu se svým rádcem z družiny Vlků. Je mu „teprve“ sedmdesátosm roků.

Jak se Tvůj skautský život odebíral dále?

Do roku 1950 jsem byl většinou činný u vlčat, ale pak byl skaut v tehdejší ČSR zrušen. V roce 1968 kdy byl znovu obnoven 32. oddíl jsem pomáhal i s manželkou. Vedl jsem v zimě 68/69 zimní tábor vlčat. Od roku 1976 jsem dělal trenéra rybolovné techniky v rybářském kroužku. Potom v roce 1989 jsem byl přizván k činnosti v 50. oddílu v Králově poli. V roce 1990 jsme jeli na tábor a já ho vedl, protože vůdce zrovna v tom termínu neměl čas. Potom jsem jednou zapředl řeč o skautingu s Řečkovickým panem farářem. Domluvil jsem se tedy s tehdejším vůdcem střediska a začal jsem působit tady. Tehdy byla klubovna na Boskovické. (*Zde jsme na chvíli přerušili rozhovor a začali jsme rozebírat jak tam byla plynárna a jak jsme se tam schovávali za trubky s plynem na schůzkách, když jsem byl malý na hranici vlčete a skauta*)

Co jsi zastával za funkce u nás ve středisku i jinde?

Co se týče střediska, byl jsem zástupce vůdce střediska a dlouhou dobu výchovný zpravodaj. Z pozice této funkce jsem se hodně bavil s vůdci a rádci na téma idea a metodika skautské

výchovy. Strávili jsme opravdu dlouhé a náročné rozhovory na tato témata. Nu a co se týče mimostřediskové činnosti, byl jsem v roce 1996 instruktorem Brněnské lesní školy, od roku 2001 zástupcem vůdce Jihomoravské instruktorské lesní školy a již dříve činný v BRJ i ORJ Brno - venkov.

Ted' začnu s takovým tradičním tématem rozhovorů – Jak se díváš na vývoj roverského dění u nás ve středisku?

Obecně si myslím, že před rokem 2000 zde hodně chyběly akce pro rádce a tuto věkovou kategorii. Je důležité si uvědomovat, že rover či rádce při vedení družiny hodně ztrácí cíle své vlastní když jeho hlavním cílem je družina. Moc se toho pro ně nedělalo, což jim chybělo a hodně z nich odešlo. Na druhou stranu bylo v té době dobré, že jsme si s některými rádci vytvořili velmi dobrý vztah. Pamatuji se jak jsme se Smíškem, Dědkem nebo Češou a dalšími trávili hodně času i u nás doma až manželka říkala, že si tam děláme druhou klubovnu.

No a poslední, již tradiční otázka – Co si myslíš o našem roverském kmeni Vestigo?

Roverský kmen je hodně potřeba. Problém roverů se objevil již za první republiky, ale pak najednou nastala díky válce a politickému vývoji velká pauza. Pokud existuje ve středisku roverský kmen, je to známka toho, že středisko dobře pracuje. Roverský kmen jsou totiž sestry a bratři, kteří mají ke středisku pouto. Musíme ale dávat neustále pozor! Nesmíme usnout na vavřínech. Je potřeba vychovávat nástupce. A na závěr bych chtěl dodat, že by se mělo začít přemýšlet nad činností kmene oldskautů, což je vlastně pokračování roverského věku. Nejedná se pouze o činnost a práci roverů a oldskautů pro středisko. Ta je, až to svádí říct téměř bezvadná, ale chybí společné soužití a akce pro oldskauty. Tam je potřeba podle mého se zaměřit.

Díky moc za rozhovor.

Není zač.

Rozhovor jsme ukončili ve chvíli, kdy již byla nad Brnem tma. Po zhasnutí světla v klubovně nastala tma rušená pouze občasným projetím vozidla a přes okno do klubovny pobleskovaly různě barevná světla zářivek. Do takového nočního Brna se po rozhovoru vydali oldskaut a rover vstříc zítřkům.

Chem

Udalo se...

Výprava do Heřmanova

Poslední velkou akcí Vestiga byl víkendový pobyt na faře v Heřmanově u Křižanova. Velké poděkování za vytvoření programu patří holkám (Arwen, Eliška, Melian). Na výpravě, která byla koncipována jako jarní, jsme se nakonec váleli ve sněhu. Makrobiotická jídla, kterými jsme se tam živil, byla pro většinu včetně mě novým zážitkem. Zaživací problémy však, pokud si dobře pamatuji, nikdo neměl, a to ani ti, kteří si navíc připsali nápojem, který Chem doma vyrábí z houby. Čekal jsem, že makrobiotika bude vcelku nechutná, ale bylo to téměř stejně luxusní jako normální strava. Celá výprava je skvěle dokumentovaná: fotil Sid (kdo se ještě nedíval na jeho internetové stránky, měl by tak učinit.), natáčel Honza Přehnal (snad bude někdy i promítání) a dokumentační obrázky kreslil Erazim. Některé z nich můžete vidět i na jeho zbrusu nových stránkách s podivnou tematikou (bližší informace na chatu).

Stěžejním motivem akce bylo výtvarno, ale nakonec přišla ke slovu i služba, jelikož v rámci vytápění fary, což jsme platili my, se paralelně ohříval i celý kostel. Alespoň mohli místní farníci umístit v neděli na kostel nějaký plakát, že tuto mši sponzoruje Vestigo, RK, ale nestalo se.

Kiwin

Služba by Kiwin

Adopce

Tak. Je před námi šestý rok naší podpory Lilly Mary. Doufám, že to společně zase nějak zvládneme a do února 2007 se nám podaří splasit těch pět tisíc.

Proto nezapomínejte, že máte možnost kdykoliv přispět. (Peníze Kiwinovi, příp. někomu z kmenové rady).

Přestože máme teprve duben, již jsem mohl nějaké příspěvky s radostí přijmout. Například od Munga a Ostřížů Lilly Mary dostala zbytek z rozpočtu jejich družinové výpravy. (To si například Vestigo dovolit nemůže, protože jeho výpravy končí s deficitem :-))

Jo - a ještě jedno doporučení: pokud to nevíte, zkuste se zeptat Margotky nebo Rysa, jak sehnali minulý rok peníze pro Lilly Mary.

Příběh člověka z ulice

Nedávno jsme s komunitou Sant Egidio dělali přednášku, která se jmenovala "pomoc lidem na ulici". Jejím účelem bylo posluchače trochu seznámit se světem těch, kterým obvykle říkáme bezdomovci. Jednou z cest k dosažení tohoto účelu může být i vyprávění konkrétních příběhů lidí, kteří přišli o domov a které jsme mohli osobně poznat. Snad je to poučné a zajímavé zároveň. Proto jsem zkusil na následujících řádcích zachytit část životního příběhu jednoho člověka, jehož skutečné jméno zmiňovat nebudu, budu jej nazývat třeba pan Petr. Pro mně osobně je právě jeho příběh tím nejdůležitějším příběhem, který jsem dosud během své činnosti v komunitě poznal a v němž jsem si mohl zahrát i malou roli.

Pan Petr je vyučený zamečnický. Jeho zásadním problémem, který se s ním táhne již od mládí, byl a je alkohol. Má zkušenost se závislostí na alkoholu, ale rovněž se jí dokázal i zbavit. Před nějakou dobou ještě pracoval v jednom podniku v Kuřimi a dařilo se mu nepít. Abstinence mu však bohužel vydržela jen jeden rok - na firemním večírku si dal skleničku a rázem spadl do závislosti znovu. O práci záhy přišel. Sehnal místo nočního hlídače, ale v hlídaném objektu se opil, byla z toho ostuda a vyhazov. To už byl bez práce, bez financí a potažmo přišel i o bydlení. Dříve sice žil s rodiči, ale od té doby, co mu zemřela maminka, se domu rodičů vyhýbá - s otcem se prý vůbec nepohodne.

Přesunul se do Brna a stal se jedním z těch, kteří tráví dny v ulicích jeho centra a noci buď v odstavených vagónech a podobných nehostinných místech, nebo alespoň v provizorních nočních ubytovnách.

Když jsme se s ním seznámili, byl na ulici už asi rok a půl. Byl mezi těmi, kteří přišli 26. prosince na vánoční oběd. Zde jsem s ním seděl u jednoho stolu přímo vedle něj a tady jsem také poprvé slyšel části jeho příběhu. Sám o sobě říkal, že to všechno bere tak melancholicky. K tomuto závěru by však člověk došel i kdyby to byl neřekl - podle výrazu jeho obličeje a způsobu chování. Zároveň pan Petr působí dojmem milého a hodného člověka (příčemž nepochybuji, že takovým opravdu je) a proto jsem si ho zvláště oblíbil a od té doby jsem se s ním během našich

středečních misí na hlavní nádraží bavil zvláště intenzivně.

Díky známosti s panem Petrem jsem si mohl velmi dobře uvědomit jednu věc, kterou sice myslím zná každý z nás z nějaké vlastní zkušenosti, ale přesto má hodně lidí problém ji pochopit - totiž že někdy člověk něco opravdu chce, ale zároveň nemá dost vnitřní síly na to, aby učinil kroky ke splnění svého přání. Pan Petr už se dlouhou dobu chystal, že pojedede do Blanska, kde se zaregistruje na úřadu práce, aby si mohl alespoň chodit pro sociální dávky a aby, jak sám říkal, udělal první krok ze své mizerné situace. V rozhodující chvíli však pokaždé prostě a jednoduše neměl na to, aby přemohl svou rezignaci a na úřad se vypravil. Vždycky skončil spíše s krabicovým vínem, zakoupeným za peníze, které mohl dát na jízdenku do Blanska.

Nakonec se to seběhlo tak, že jsme se domluvili, že si dáme v pondělí ráno sraz na nádraží a že do Blanska pojedeme spolu. Na sraz opravdu přišel (což není tak samozřejmé, jelikož na tři ze čtyř srazů, které jsem kdy měl domluveny s člověkem z ulice, jsem přišel sám). Vyřizování více méně splnilo svůj účel, ale nebylo to nic zvláště příjemného ani banálního, takže se mu příliš nedivím, že se k tomu sám nemohl odhodlat. Je nutno si také uvědomit, že člověk, který je v těžké životní situaci a který nemá blízké, kteří by jej podrželi, lehkou propadá beznaději a malomyslnosti. V takové stavu je určitě těžké přinutit se do něčeho náročného.

Tím ovšem zdaleka nebylo vyhráno. Sociální dávku nebylo možné vyřídit během jednoho dne a pan Petr musel zajet do Blanska ještě jednou ve středu. Podruhé už jsem s ním jezdit nechtěl. Naopak, byla to skvělá příležitost, jak zjistit, jestli bude pan Petr opravdu schopen udělat něco sám a jestli byla pravda to, co mi opakoval v den našeho společného "výletu" do Blanska, totiž že potřeboval "nakopnout", že tohle je první krok, že teď už se "toho chytí" a o zlepšení své situace už se postará.

Pan Petr si ve středu do Blanska opravdu zajel. A snažil se i dál, i když nezvolil zcela standardní cestu - další věc totiž, o kterou se chtěl pokusit, bylo dostat se do blázince. Prvně jsem byl z této informace poněkud zmaten, ale pan Petr mi vysvětlil některé okolnosti: Právě v blázinci v Blansku už se mu jednou podařilo dostat se ze závislosti a trochu se dát v životě dohromady. A nemluvíme zde o nějaké protialkoholní léčebně - podle všeho se často stává, že do blázince se dostanou i ti, kteří jsou mentálně v pořádku, ale

kterým z nějakého důvodu pobyt zde může pomoci. Podle pana Petra bylo v ústavu v Blansku mnoho takových, a to na tom byli často ještě lépe než on.

Pan Petr tohoto svého cíle skutečně dosáhl - vzali ho do blázince v Brně Černovicích. Naposledy jsem jej viděl v jednu ze střed na hlavním nádraží, a to už měl vše domluveno a ve čtvrtek ráno měl být přijat do ústavu. Byl z toho velmi rád a spokojeně si opakoval, že konečně si po dlouhé době lehne do pořádné postele, pořádně se vyspí, že se v pohodě vysprchuje, nebude muset žebrot, aby měl co jíst, že bude moci odpočívat, aby se dal do pořádku psychicky i tělesně. Obojí potřeboval - kvůli špatnému kotníku kulhal na jednu nohu, měl šrámy na obličejí a jeho trochu napuchlý nos byl možná zlomený. (Jeho šrámy a pochroumaný nos měl na svědomí jeden místní bezdomovec, který býval v opilosti agresivní a který měl na pana Petra obzvlášť spadeno.) A hlavně, konečně bude v teple. Tou dobou byla totiž ještě velká zima a pan Petr společně s panem Josefem, svým nejlepším kamarádem z ulice, už ani nevyužívali možnost jít spát do provizorních místností v ubytovně na Vídeňské, jelikož tam byla velmi špatná hygiena. Boláky, které se Petrovi i Josefovi udělaly na těle, byly prý důsledkem jejich přespávání tam.

Balů, kerý pana Petra také dobře zná, a Yvetka, další člen komunity, za ním jeli po nějaké době do Černovic na návštěvu. Dozvěděli se, že to nebude přesně tak, jak si to pan Petr představoval - musí jít buď zpět na ulici, nebo na protialkoholní, což se mu vůbec nechtělo. Možná i díky návštěvě se rozhodl jít na protialkoholní. Poslední informace, kterou o něm máme, je, že to tam prý není tak špatné.

Zde pro nás příběh končí. Co si z něho vezmete, jestli něco, nechávám na vás. Pouze bych poznamenal, že by bylo rozhodně naivní tvrdit, že pan Petr má vyhráno. Snad si mohu alespoň myslet, že je šance, že bude v budoucnu žít o něco lepší život. A i pokud se tak nestane a pokud znovu spadne na dno, mohu si snad myslet, že alespoň na nějakou dobu se bude mít trochu lépe.

Kiwin

Kulturní okénko

Ahoj děti jaraJ

Je krásně, je úžasně a je nádherně...je jaro, sluníčko svítí, všechno nám pučí...;-)

A co vy?

Snad netvrdnete doma? Mám pár

tipů jak zakončit večerní procházku osvěžujícím městem nebo voňavou přírodou...

Teď jsem se vrátila z divadla „U STOLU“ což je alternativní scéna Husy na provázku, z derniéry Snu směšného člověka od F.M. Dostojevského, byla to drama pro 1 herce... hrozně smutný a přitom krásný protože zjistil, jak důležití jsou lidé na této planetě a jak důležité je mít rád a žít. Kdyby to dnes nebylo poslední uvedení této hry, tak vřele doporučím a navíc cena je zde naprosto ideálně studentská: 70kč..Ale jistě doporučuji i jiná představení. Super reakce jsem slyšela na Baletky, které se hrají přímo v Huse.

Myslím, že na jaro je nejideálnější sport,ale taková kavárnička není taky vůbec k zahazení, takže rada pro romantikyJ Kavárna Empire na Masarykově ulici s výbornými druhy kávy a noční procházka Denisovými sady s úžasným výhledem na město, zaručí krásný večer... nebo tanec v jednom z brněnských klubů, kde ovšem málokdy natrefíte na hudbu svých snů. A nakonec úplně nejlehčí řešení, protože je teplo, tak se začínají opět objevovat zahrádky, takže hurá na pívko a kofolku do dobré hospůdkyJ Ale po Velikonocích bych to spíš viděla na tu kofolku!!!;-)

Pro klubaře a nadšené posluchače pár vychytávek na dobu budoucí:

Fléda: 25.4.-JAZZ FEST,20 hod.

4.5.-L.Dusilová - MEZI SVĚTY TOUR,20 hod.

23.5.-Dan Bárta a Illustratosphere

31.5.-Vlasta Rědl

Musilka: 27.4.- VYPSANÁ FIXAJ

29.4- Spirituál kvintet

ALE TU NEJLEPŠÍ KOMEDII A KRÁSU UVIDÍTE 1.5.2006 v 17 hod. V MAHENCE ZA 70 kaček, budem tam s Šárkou baletit;-)

Zdareček a nezapomeňte je jaro!!!

Arwen;-)

"A o tom to je..."

To je dneska takové ustálené rčení, které se říká když chce člověk přiřadit důraz něčemu co právě řekl.

Co je ale o čem? To je druhá věc. Dnešní den byl pro mě o tom, že jsem udělal poslední takovou tu klasickou zkoušku na naší škole. Ale po zkoušce jsem si uvědomil, že v tomhle ročníku už člověk své spolužáky na chodbách nepotkává, jelikož jsou všichni zabraní poslední měsíce do diplomových prací a tudíž nebylo s kým hodit takovou tu pozkouškovou uvolňující řeč při které se člověk dostane ze stresu zase do normálu. Nejčastěji jsem tyto hovory začínal s kým jiným, než s všem co byli na Heimdallově rohu známým Jiřím alias Capem. S ním jsem vedl nekonečné dialogy, ve kterých jsem se já ztrácel a jen sem tam hodil nějakou myšlenku, kterou zase bylo třeba rozebrat. Samozřejmě debaty to nebyly jen tak leccaké – to bych o nich tady asi nepsal. Většina z nich se týkala roverských záležitostí ať již minulých či budoucích.

Chyba je v tom, že dnes tam fakt nikdo nebyl, zašel jsem tedy do arboreta mrknout se jak to tam krásně rozkvétá. A jak tak chodím a kochám se tou krásou přicházejícího jara, narazil jsem v myšlenkách na převratné záležitosti. Snad to bylo tím, že jsem den předtím dělal rozhovor s Hockayem a ten byl částečně taky o tom, nebo to mohlo být tím, že mé myšlenky nikdo neusměrňoval, ale začal jsem se dívat na činnost roverstva tak nějak skrz skautsky ideovou lupu.

O čem je skautská idea snad roverům psát nemusím, dá se to shrnout v pár slovíček či frází třeba jako: ušlechtilé stoupání na horu poznání, nebo spíš Horu Poznání, dá se napsat „jen“ skautský zákon, slib a heslo apod. Každopádně uvědomili jsme si v poslední době, že rover/ka není jen pohybující se hmota, ale, že má taky duši a charakter? Že má aji nějaké vyšší cíle, než jen se pohybovat od atraktivitě k zábavě a potažmo blbosti? Teď jsem se na to podíval a zjistil jsem, že moc moralizuju, ale neberte to tak, spíš to berte jen jako takový námět k vlastní úvaze na toto téma. Popřípadě uvědomění si této podstaty skautského života. Skaut se fakt od ostatních kroužků a sportů hodně liší. Bohužel, jak jsem měl možnost seznámit se se zahraničním skautingem, ne všude, ale v naší republice zatím docela ano. Jde o to, že skautem

u nás člověk není na ty dvě hodky či výpravu, ale aji na to okolo – školu, kroužky apod. Takže skaut není jen takový koníček ihahaá.. Je to takový (nevím, zda to nazvu správně) styl života. Samozřejmě, že každý ten skautský styl vidí trochu jinak, ale to je jen dobře, jelikož kdybychom byli kopie, tak bychom asi skaut neměli;-)

Takže s těmito myšlenkami jsem se díval na náš kmen a zamýšlel se nad tím, kam to táhnem a **kam to chceme dotáhnout**. Jestli ten kmen máme k tomu, abychom vybili přebytečnou energii, popřípadě si vyrobili nějakou tu věcičku, či se setkali se starejma známejma a pokecali s nima, nebo uklidili kus zmoly abychom udělali něco pro přírodu či se zabývali etickými a duchovními otázkami rovingu? Odpovím si sám, možná trochu neočekávaně a vidím to tak, že aby do roverského kmene chodili lidi a aby byl roverský kmen skutečně roverský, musíme dělat úplně to všechno a ještě víc. Je jasné, že někdo chodí do skautu víc proto, že se tam outdoorově vyblbne, někdo si tam zas nejradši povídá a kecá o věcech minulých a budoucích, někdo tam je kvůli těm duchovním otázkám (neberte to jako srandu, určitě je spousta lidí ve skautu kteří tuto činnost ve skautu berou jako hlavní – myslím, že třeba kněží (a znám jich ve skautu z různých kurzů a setkání docela dost), asi nejsou ve skautu hlavně kvůli outdooru, nebo ochraně přírody).

Takže o čem by měla být činnost Vestiga a proč?

O ochraně přírody a zamýšlení se nad ekologickými aspekty života: Protože díky komu můžeme tady žít, dýchat, jíst, pít a kochat se jí a pomocí jí tvořit v podstatě cokoli? Díky Přírodě a bez ní by to prostě nešlo, takže si jí musíme vážit.

O fyzické činnosti a outdoorovém vyžití: Jelikož fyzická činnost k člověku patří a bez ní by se mu netvořili endorfiny, které způsobují pocit štěstí, nemohl by bez ní taky skoro nic protože by ani nedoběhl na tramvaj. Prostě sport a podobné věci patří k člověku od dob kdy se honil za mamutem a asi aji před tím;-)

O kolektivu a pobavení se v něm: Jelikož člověk má od nepaměti dar hovořit sdělovat a prostě se bavit. Nikdo si nedovede představit život bez kamarádů, přátel a blízkých. To není třeba rozepisovat.

O umění a tvořivé činnosti: Pokud jsme něco schopni sami vytvořit, máme z toho dobrý pocit, jsme na sebe hrdí. A hlavně to naplňuje náš život dalším smyslem.

O etických a duchovních hodnotách: V dnešní společnosti má člověk občas ten nejlepší pocit z toho, že žije tak nějak pravdomluvně a čestně a čistě v myšleních slovech a skutcích (každý asi poznal, že sem to teď nějak vyhrabal a skloubil ze skautského zákona).

Když se dají některé odstavečky dohromady, vidíme, že pokud si při běhu či horolezení sáhnem až na dno sil, nebudou nás druhý den jen bolet svaly, ale taky třeba víc poznáme sami sebe (někdy poznáme i hlouběji své cíle), i rovery okolo nás, kteří jsou ve stejné situaci, (někteří jsme to na kurzech zažili a je to pak dobrý poznávat ty druhé v té situaci či sami sebe že?). Pokud si něco vyrobíme vlastními silami, nemusíme si to koupit a zvýšit tím svoji spotřebu, která jasně škodí přírodě. Tyto rukodělny zmenšují konzum díky tomu, že to náš život naplní smyslem. Moc to souvisí s tím, že máme hodně rozvinut sklon hromadit a obměňovat různé předměty, a to je způsobeno právě nedostatkem smyslu života, který je právě spojen s tím, že nám chybí smysluplná činnost.

Nu už je nejlepší přestat, jelikož už se znám – když začínám formulovat složité věty, přestává se to dát číst. Ale jen na závěr – zamysleme se nad tím, co nám v kmeni chybí, potřebujeme všechno z toho, ale ruku na srdce kdy jsme v poslední době slyšeli něco o skautské etice, filosofii či psychologii? Já už tedy dlouho nic, co by nebylo jen takové to nezáživné moralizování. Co takhle v tomto směru něco podniknout? Vzpomínáte? Na Heimdallův roh 2? Na skautské ctnosti ve vyřezaných dřevíčkách na vrcholku lomu, u ohničku? Hranice přírody a civilizace, roverské společenství po svíčkové pouti zabývající se etickými hodnotami lidského života. Nebylo to všechno dohromady? Bylo... a o tom to je *Lesu mír*

Chem

P.S.
k zamyšlení
jsem přiložil
jednu
černobílou
fotku, kterou
jsem asi před
dvěma týdny
vyfotil ve
Švýcarsku –
přišla mi
zajímavá zvlášť
k tomuto
tématu;-)

Sudoku

Jak se sudoku hraje?

Vepisujete čísla 1 až 9 tak, aby se v žádném řádku ani sloupci nevyskytla dvě stejná čísla.

A aby v každém zvýrazněném čtverci obsahující devět čísel nebyla dvě stejná.

Pro začátek jedno středně těžké sudoku:

	1	6		9	7			
4				5		6		
5	3		2			8	7	
9		1	4					
	2		6		5		1	
					9	7		5
	6	4			3		5	7
		7		1				9
			7	4		3	2	

Sid